

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-610/2023-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari tužitelja Željko Drlje, OIB: 75434250675, iz Čepina, Ulica Papuka 47, zastupan po punomoćniku Arturu Fišbahu, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, iz Zagreba, Paromlinska 2, zastupanoj po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 9. srpnja 2026., u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, te uz javnu objavu presude, 10. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim dijelovi odredbe članka 1., članka 2. i članka 6. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3206647135 od 9. svibnja 2006. zaključenoga između tužitelja Željka Drlje, OIB: 75434250675 i tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, u kojima se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak i dijelovi ugovornih odredbi o ugovornoj kamati.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473 isplatiti tužitelju Željku Drlje, OIB: 75434250675 na ime preplaćenih iznosa kamata i zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli iznos od 1.650,89 eura (tisuću šesto pedeset eura i osamdeset devet centi), sa pripadajućim zateznim kamatama koje teku od dospijea svakog pojedinog mjesečnog iznosa pa sve do isplate, na iznose kako slijedi:

- na iznos od 2,79 eura od 1. svibnja 2009.
- na iznos od 7,06 eura od 1. lipnja 2009.
- na iznos od 5,49 eura od 1. srpnja 2009.
- na iznos od 8,10 eura od 1. kolovoza 2009.
- na iznos od 9,28 eura od 1. rujna 2009.
- na iznos od 8,60 eura od 1. listopada 2009.
- na iznos od 7,95 eura od 1. studenog 2009.
- na iznos od 9,46 eura od 1. prosinca 2009.
- na iznos od 10,89 eura od 1. siječnja 2010.
- na iznos od 12,40 eura od 1. veljače 2010.
- na iznos od 12,00 eura od 1. ožujka 2010.
- na iznos od 14,54 eura od 1. travnja 2010.
- na iznos od 13,88 eura od 1. svibnja 2010.
- na iznos od 15,6 eura od 1. lipnja 2010.
- na iznos od 18,36 eura od 1. srpnja 2010.
- na iznos od 20,71 eura od 1. kolovoza 2010.
- na iznos od 26,84 eura od 1. rujna 2010.
- na iznos od 23,61 eura od 1. listopada 2010.
- na iznos od 21,17 eura od 1. studenog 2010.
- na iznos od 28,57 eura od 1. prosinca 2010.
- na iznos od 33,15 eura od 1. siječnja 2011.
- na iznos od 29,83 eura od 1. veljače 2011.
- na iznos od 30,32 eura od 1. ožujka 2011.
- na iznos od 27,94 eura od 1. travnja 2011.
- na iznos od 28,67 eura od 1. svibnja 2011.
- na iznos od 36,77 eura od 1. lipnja 2011.
- na iznos od 37,91 eura od 1. srpnja 2011.
- na iznos od 46,87 eura od 1. kolovoza 2011.
- na iznos od 1.102,13 eura od 1. rujna 2011.

do 31. prosinca 2022. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužitelju u iznosu od 99,52 eura sa zakonskom zateznom kamatom od na iznose naznačene u podnesku tuženika od 4. rujna 2024. te se tuženikov prigovor radi prebijanja navedene tražbine odbija kao neosnovan.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je tužba tužitelja u dijelu u kojem zahtijeva isplatu preko iznosa utuženog podneskom od 2. lipnja 2026. do iznosa utuženog tužbom podnesenom 31. svibnja 2021., povučena.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473 naknaditi tužitelju Željku Drlje, OIB: 75434250675, prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.841,56 eura (tisuću osamsto četrdeset jedan euro i pedeset šest centi) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, od 10. srpnja 2026. do isplate, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška, preko dosuđenog iznosa, odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 31. svibnja 2021. navodi da su stranke 9. svibnja 2006. zaključili Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3206647135. Na temelju odredbe članka 1. Ugovora o kreditu, tuženik se obvezao tužitelju staviti na raspolaganje iznos u kunama, koji odgovara protuvrijednosti od 11.933,04 CHF, po srednjem tečaju HNB na dan isplate ja kredita. Člankom 2. Ugovora o kreditu, tužitelj je dužan tuženiku platiti u anuitetima iznos kredita i redovnu kamatu koja će se tijekom postojanja obveze po Ugovoru promjenjiva, temeljem odluke banke, a na dan sklapanja Ugovora iznosi 3,99 %.

1.1. Prema članku 3. Ugovora o kreditu rok otplate je 84 mjeseca Prema članku 6. Ugovora, kredit se otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti. Navodi kako je za trajanje otplate kredita redovna kamatna stopa je s početnih 3,99 % godišnje više puta mijenjana na štetu tužitelja. Osim redovite kamate, rastao je i tečaj švicarskog franka, stoga su se tijekom otplate kredita plaćao znatno veći iznos od početno ugovorena.

1.2. Tužitelj smatra da su navedene odredbe Ugovora o kreditu nepoštene i nezakonite kako u pogledu promjenjive kamatne stope, tako i u pogledu ugovaranja valutne klauzule. Naime, u predmetnom Ugovoru o kreditu određeno je da je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana. Sukladno odredbi članka 269. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok u konkretnom slučaju činidba u pogledu kamatne stope nije bila niti određena niti određiva. Tuženik s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao niti ugovorom predvidio egzaktne parametre koji utječu na odluku tuženika o promjeni kamatne stope što je izravno oštetilo tužitelja i povrijedilo ugovornu ravnopravnost stranaka. Uz to odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi neodređena je i nejasna, bez relevantnih parametara mjerljivosti, a svaka izmjena jednostranom Odlukom banke smatra se sastavnim dijelom ugovora. To je dovelo do toga da u konkretnom ugovornom odnosu jedina strana koja postavlja uvjete jest tuženik, bez da tužitelj ima ikakav relevantan utjecaj. Dakle, u ovom ugovornom

odnosu drastično je narušena stranačka ravnopravnost, te je povrijeđeno načelo jednake vrijednosti činidaba i to na štetu tužitelja. Također, predmetnim ugovorom o kreditu ugovorena je primjena valutne klauzule s obzirom da je iznos kredita vezan za tečaj CHF. Pri tome tužitelju nikada nije pojašnjen rizik ugovaranja kredita u valuti CHF, nisu mu prezentirana kretanja tečaja CHF u prethodnom višegodišnjem razdoblju, niti je bio upoznat s rizikom očekivanog blagog do umjerenog rasta švicarskog franka, kao i na mogućnost nekontroliranog rasta švicarskog franka. Nadalje, tuženik je propustio upozoriti tužitelja na povećani rizik koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, te na mogućnost značajnog uvećanja kreditne rate zbog promjene kamatne stope. Tužitelj kao prosječni potrošač nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje proizlaze iz predmetnog ugovora. Da su tužitelju rastumačeni svi parametri na temelju kojih bi mogao predvidjeti promjenu kamatne stope, kao i parametri koji mogu utjecati na porast tečaja franka, uz realnu procjenu rizika podizanja kredita u CHF, tužitelj nikada ne bi pristao na takve uvjete ugovora.

1.3. Ukazuje na sudsku praksu te na temelju odredbi članka 322., 323. 324. Zakona o obveznim odnosima u svezi s člankom 1111. i člankom 1115. istog zakona, te člankom 502. c Zakona o parničnom postupku i članka 138 a. Zakona o zaštiti potrošača, predlaže usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu od 12. kolovoza 2021. prvotno ističe prigovor zastare. Valja ukazati kako je po tuženikovom istaknutom prigovoru mjesne nenadležnosti pravomoćno odlučeno rješenjem Općinskog suda u Đakovu, Stalna služba u Našicama od 10. siječnja 2024., poslovni broj: P-610/2023-2, preinačeno rješenjem Županijskog suda u Dubrovniku od 13. ožujka 2024., poslovni broj: GŽ-189/2024-2, te je u bitnome odbijen kao neosnovan tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti prvostupanjskog suda.

2.1. Nadalje navodi kako je 17. rujna 2019. objavljena odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019., poslovni broj: Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuje odluka Suda EU u predmetu C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) iz koje proizlazi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti iz razloga što je ista odraz zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima.

2.2. Ističe da primjenjujući opisani stav Suda EU na konkretni slučaj, odredba o valutnoj klauzuli iz ovo-predmetnog ugovora o kreditu, a koja odredba je odraz odredbe članka 22. ZOO-a, isključena je od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da je stoga isključena iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (praesumptio iuris et de iure) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca.

2.3. Tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu

švicarski franak. Konkretno, iz Ugovora o kreditu vidljivo je da je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju HNB za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama, a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelju su prilikom solemnizacije Ugovora o kreditu pojašnjena prava i obveze koje iz ugovora proizlaze, a tužitelj je i potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja.

2.4. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu je odraz odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti.

2.5. Tuženik nadalje smatra da bilo koje podizanje kredita u bilo kojoj valuti per se predstavlja rizik, osobito iz razloga što valute ovise o kretanjima na svjetskoj ekonomiji i nijedna osoba ne može utjecati na eventualne promjene u tom pogledu. Ne samo da je tužitelju kao prosječnom i razboritom potrošaču to jasno, po stajalištu tuženika, to je svakoj osobi jasno. Neživotno je i nelogično da tužitelj nije znao za rizik. Osim toga, donošenje odluke o kreditnom zaduženju predstavlja značajnu obvezu, prvenstveno novčanu, te se takva odluka zasigurno ne može temeljiti samo na reklamama bez opširnog prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod Banke tako i općenito, a takve obavijesti je Banka stavila na raspolaganje svakom klijentu pa tako i tužitelju kako je ranije opisano.

2.6. Nadalje ukazuje kako je tuženik naime prije donošenja ZIDZPK (112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovorni odnos s potrošačem, putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način (članak 175. Zakona o bankama, NN 84/02, 141/06), odnosno prema Zakonu o kreditnim institucijama (čl. 308. NN 117/08,) tuženik je bio dužan obavijestiti potrošača o promjeni ugovorene kamatne stope najmanje petnaest dana prije nego što se nova stopa počne primjenjivati, te uz obavijest dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. Dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi u sebi obuhvaća dva međusobno povezana i nerazdvojiva dogovora, i to dogovor o odabiru promjenjive kamatne stope, te o načinu podešavanja kamatne stope. Ta dva dogovora samo zajedno mogu činiti dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi, što je uostalom i stav recentne pravne teorije.

2.7. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana dospijeca istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Zaključno, predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

3. Radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja sud je u postupku pročitao spis, materijalnu dokumentaciju u spisu i to: Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila (list 7-11 spisa), otplatni plan (list 12-15 spisa), specifikaciju uplata (list 16-21 spisa), priloge uz odgovor na tužbu (list 37-48 spisa), priloge uz podnesak

tuženika od 15. svibnja 2024. (list 91-148 spisa), nalaz i mišljenje vještaka Siniše Čupurdije iz srpnja 2024. (list 158-165 spisa) te je saslušao tužitelja.

4. Imajući na umu odredbu članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje: ZPP), a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

5. Čitanjem Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3206647135 (list 7-11 spisa) utvrđeno je kako je isti sklopljen između tužitelja kao kreditora te tuženika kao korisnika kredita 9. svibnja 2006., a da je svrha kredita bila kupnja osobnog automobila s iznosom kredita do 11.933,04 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja uz ugovornu kamatnu stopu od 3,99 % godišnje. Člankom 6. Uvjeta ugovora o kreditu je predviđena mogućnost, odnosno ovlaštenje banke da promijeni godišnju kamatnu stopu. Ugovoren je rok otplate od 84 mjeseca.

6. Na ročištu održanom 11. lipnja 2026. tužitelj je iskazao da je Ugovor o kreditu realizirao radi kupovine motornog vozila i to za vlastite potrebe, a da u to vrijeme nije bio vlasnik nekog trgovačkog društva, obrtnik, odnosno trgovac u širem smislu te riječi. Ugovor o kreditu predložen mu je na potpis te od strane djelatnika tuženika nisu mu pojašnjavane odredbe Ugovora o kreditu, pri tome niti odredba o valutnoj klauzuli. Ugovor o kreditu u valuti CHF ponuđen mu je kao najpovoljniji. Tužitelj je nadalje iskazao kako je sve rate uplaćivao on, a kredit je prijevremeno zatvorio 2011. Nije pregovarao o odredbama Ugovora o kreditu prije potpisa, a sve slijedom činjenice što mu je isti Ugovor predložen unaprijed na potpis, a djelatnici tuženika nisu mu pojasnili niti ga upozorili na rizičnost ugovaranja kredita u valuti CHF.

7. Sud prihvaća iskaz tužitelja, jer ga ocjenjuje istinitim, uvjerljivim i logičnim. Iz iskaza proizlazi da se tužitelj odlučio za kupnju osobnog automobila za svoje potrebe, te da su mu u Auto kući ponudili kredit s valutnom klauzulom u CHF kao najpovoljniji. Isto tako sud iz iskaza tužitelja utvrđuje da tužitelja nisu upozorili na sve rizike koji nastaju ugovaranjem kredita s valutnom klauzulom u CHF. Isto tako sud je utvrdio da je sam ugovor napisao tuženik te da je kao gotov ponuđen tužitelju na potpis bez da je s njim pregovarao o svim ugovornim odredbama.

8. Člankom 81. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03. – dalje: ZZP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stavkom 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Prema stavku 3. istog članka, činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Na

temelju stavka 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o odredbama Ugovora o kreditu, a sve sukladno članku 81. stavak 4. ZZP-a.

10. Tuženik nije predložio niti jedan dokaz na okolnost da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao, već iz iskaza tužitelja proizlazi da mu ništa nije rečeno o rizičnosti valute CHF te nije dobio informaciju o kamatama koje su mu naplaćivane u obroku rate. U odnosu na kamatnu stopu tužitelj nije imao nikakve relevantne informacije jer iako je navedena ugovorna i realna visina kamate, člankom 6. Ugovora je jasno određeno da se i ti elementi mogu jednostrano promijeniti odlukom tuženika na što tužitelj nema nikakvog utjecaja.

11. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama Ugovora o kreditu, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornim odredbama Ugovora.

12. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP-a, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP-a uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

13. Nadalje valja ukazati da kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP-a, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo.

14. Direktivom 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke. Prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

15. Imajući na umu da je prosječnom potrošaču u Republici Hrvatskoj pojam valutne klauzule poznat, jer je u Republici Hrvatskoj valutna klauzula dopuštena i često se koristi, za zaključiti da je prosječnom potrošaču iz tih odredaba bilo i jasno pa prema tome i razumljivo da iznos glavnice ovisi o tečaju švicarskog franka prema kuni.

15.1. Međutim, prema tumačenju članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od strane Suda Europske unije (u presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu poslovni broj C-26/13), propuštanje davanja odgovarajućih informacija

potrošačima u predugovornoj fazi čini ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivima pa one podliježu testu poštenosti, u ovom postupku potrebno je utvrditi i činjenicu je li tuženik predočio tužitelju informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije, na temelju kojih bi prosječni potrošač, koji ne raspolaže stručnim znanjima i kojem je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima.

15.2. Prosječni potrošač u Republici Hrvatskoj u vrijeme kad su sklapani ugovori koji sadrže odredbe koje su predmet ovog spora nije znao da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik „valute utočišta“ koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima, pa tako nije znao niti da je, jer je to bitno za donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora koji sadrži sporne odredbe, trebao biti o tome obaviješten. Zbog toga prosječnom potrošaču odredba kojom se rata kredita veže za valutu švicarski franak, iako mu je pojam valutne klauzule u osnovi jasan, nije razumljiva. U odnosu na kamatnu stopu tužitelj nije imao nikakve relevantne informacije jer iako je navedena ugovorna i realna visina kamate, člankom 6. Ugovora o kreditu je jasno određeno da se i ti elementi mogu jednostrano promijeniti odlukom tuženika na što tužitelj nema nikakvog utjecaja.

16. Budući da navedene odredbe prosječnom potrošaču nisu razumljive, imajući u vidu i da se o njima nije pojedinačno pregovaralo, ima mjesta ispitivanju njihove (ne) poštenosti, u smislu utvrđenja je li eventualni propust obavještavanja bio počinjen u dobroj vjeri ili suprotno načelu savjesnosti i poštenja te je li sklapanjem ugovora čiji su sastavni dio odredbe o valutnoj klauzuli u CHF stvorena značajna neravnoteža između ugovornih strana na štetu potrošača.

17. Sustav zaštite potrošača uspostavljen Direktivom 93/13 temelji se na ideji da se potrošač, zbog činjenice da nije utjecao na sadržaj budućeg ugovora, nalazi u slabijem položaju u odnosu na trgovca, kako u pogledu pregovaračke snage, tako i u pogledu razine obaviještenosti i položaja koji vodi do pristanka na uvjete koje je prethodno sastavio trgovac kao poslovni subjekt bez mogućnosti utjecaja potrošača na njihov sadržaj (osobito u Presudi Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, C-484/08, EU:C:2010:309, t. 27).

18. Priroda i specifičnosti valute CHF i promjenjive kamatne stope nije poznata prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, pa potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i sama nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže za CHF i kamata se mijenja prema ocjeni ovog suda ozbiljan uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja.

19. Neravnoteža između prava i obaveza stranaka ne nastaje ostvarenjem postojećeg rizika, niti prestaje pod utjecajem sniženja tečaja CHF, nego nastaje već samim sklapanjem ugovora koji sadrži predmetne ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a kojima je pojedini potrošač taj rizik preuzeo na sebe, ne znajući za njega jer o tome nije bio informiran.

20. Tužitelju je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz toga

ugovora proizlaze, a što podrazumijeva i predmetne odredbe Ugovora i Općih uvjeta tuženika o kojima tužitelj nije bio u poziciji pregovarati. S tim u vezi, radi se o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

21. Tijekom postupka nije utvrđeno da je tužitelju jasno i potpuno objašnjena odredba o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi zbog čega tužitelj nije mogao predvidjeti posljedice ugovaranja takvih odredbi.

22. Slijedom navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je ništetna odredba iz članka 1., članka 2. i članka 6. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3206647135 od 9. svibnja 2006. zaključenoga između tužitelja Željka Drlje, OIB: 75434250675 i tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB 92963223473, u kojima se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak i dijelovi ugovornih odredbi o ugovornoj kamati, stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

23. Kako su predmetne odredbe Ugovora kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa prema odluci tuženika, to se ta odredbe među strankama ne može primijeniti i tuženik nije imao pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Odnosno, na temelju članka 323. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa rata kredita i to kao razliku između iznosa kojeg je tužitelj platio na temelju obračuna promjene kamatne stope te na temelju promjene tečaja CHF i iznosa obračunatog prema tečaju CHF u trenutku sklapanja Ugovora.

24. Radi utvrđivanja visine preplaćenog iznosa provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Siniši Čupurdiji iz Našica.

25. Provedenim vještačenjem je utvrđeno kako ukupna razlika u otplati predmetnog kredita iznosi 1.650,89 eura. Ukupna razlika zbog promjene tečaja iznosi 1.399,10 eura, a ukupna razlika zbog promjene kamatne stope iznosi 251,79 eura. Na matematički izračun nije bilo primjedbi.

25.1. Valja ukazati kako je tužitelj, po provedenom financijsko-knjigovodstvenom vještačenju, podneskom od 2. lipnja 2026. uredio tužbeni zahtjev na način da je potraživao ukupan iznos od 1.650,89 eura na ime preplaćenih iznosa kamata i zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli.

25.2. U pravu je tuženik kada u podnesku od 30. lipnja 2026. navodi kako iz navedenog podneska tužitelja proizlazi da je djelomično povukao tužbeni zahtjev za isplatu i to za iznos od 206,50 eura. Tuženik se protivio opisanom povlačenju tužbenog zahtjeva, stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke rješenja, a pravilnom primjenom odredbe članka 193. ZPP-a.

26. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Siniše Čupurdije, obzirom da je isti dan po stručnoj osobi, nakon izvršenog uvida u financijsku

dokumentaciju u spisu, a nalaz i mišljenje valjano je obrazloženo i dano u suglasju sa suvremenim dostignućima financijske znanosti. Štoviše, na matematički izračun stranke nisu imale primjedbi.

27. Slijedom navedenog sud je utvrdio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem se potražuje isplata vezano uz jednostranu promjenu povišenjem kamatne stope u razdoblju otplate, iznosi ukupno 251,79 eura te vezano s osnova promjene tečaja vezano uz valutnu klauzulu u iznosu od 1.399,10 eura te je isti iznos dosudio tužitelju na teret tuženika kako je to navedeno u točki II. izreke presude.

28. Što se tiče pitanja tijeka kamata, ovaj sud smatra da se radi o stjecanju bez osnove nepoštenog stjecatelja koji je suprotan načelu savjesnosti i poštenja ugovorio ništetne odredbe pa stoga sud smatra da zakonske zatezne kamate teku od dana plaćanja anuiteta, ali kako su stranke učinile nespornim i sam tijekom kamata na glavniciu to je sud prihvatio taj tijek i isti dosudio.

29. Tužbeni zahtjev se u ovoj pravnoj stvari ne naslanja na odredbe o kolektivnom pregovaranju odnosno o sudskim odlukama u kolektivnoj tužbi i njenim učincima na pojedinačne sporove pa stoga sud smatra da se o pitanju zastare treba uzeti u obzir odredba članka 328. ZOO-a kojom je propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela odredbi Ugovora o kreditu.

30. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja o prigovoru zastare imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

30.1. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF iz Ugovora o kreditu koji nije bio obuhvaćen pravomoćnom presudom u kolektivnom sporu, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zastare treba cijeliti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Dakle, u ovom slučaju zastara počinje teći tek od presuđenja u ovoj pravnoj stvari pa stoga tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

31. Glede istaknutog prigovora radi prijebija ovaj sud smatra kako navedeni prigovor nije osnovan. Naime, manje kamatne stope proizlaze iz činjenice što je banka jednostrano mijenjala kamatnu stopu (pa i na niže), a manje plaćeni anuiteti zbog tečajne razlike CHF koja, cijeneći sve naprijed navedeno nije bila jasno predočena, pa tuženik stoga ne može crpiti koristi iz svog nezakonitog postupanja. Plaćanjem anuiteta tužitelj nije ništa primio, pa stoga ne postoji po stavu ovoga suda niti obveza vraćanja nečeg što nije primio, a time niti tražbine tužene po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Pod zaštitom istaknutog sud želi ukazati da prigovor radi prijebija koji ističe tuženik ne bi bio osnovan niti iz toga razloga što tuženik tijekom postupka nije dokazao da je isplatio tužitelju ugovorom naznačeni iznos preplate. Za istaći je i to da se

tuženikov istaknuti prigovor radi prebijanja ne može smatrati istaknutim prigovorom radi prebijanja jer je takav procesno pravni prigovor moguć samo u slučaju da tuženik ne osporava potraživanje tužitelja iz tužbenog zahtjeva što ovdje nije slučaj jer tuženik tužiteljevu tražbinu osporava. Slijedom izloženog, valjalo je odlučiti kao pod točkom III. izreke presude.

32. Odluku o troškovima parničnog postupka sud temelji na odredbi članka 154. stavak 5. ZPP-a sukladno kojoj sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i njezin umješak imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a što je slučaj u ovome predmetu.

33. Imajući na umu vrijednost predmeta spora te odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/23. i 107/25. – Tarifa), sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura, sastava žalbe protiv rješenja u povodu mjesne nenadležnosti od 2. veljače 2024. u iznosu od 100,00 eura, nazočnosti na ročištima 18. lipnja 2024., 11. lipnja 2026. i 9. srpnja 2026. u iznosu od 200,00 eura za svako ročište, sastava pisanog obrazloženog i potrebnog podneska 2. lipnja 2026. u iznosu od 200,00 eura, što je ukupno 1.100,00 eura, uvećano za 25 % PDV-a, 1.375,00 eura.

33.1. Nije osnovan zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška za sastav kako navodi izvješća sudu 27. lipnja 2024. u iznosu od 50,00 eura te izvješća stranci po presudi u iznosu od 50,00 eura. Naime, podneskom od 27. lipnja 2024. tužitelj je sudu dostavio potvrdu o plaćenom predujmu za vještačenje. Isti podnesak nije bio potreban, štoviše sud bi proveo vještačenje i bez predmetnog podneska obzirom da bi uplata bila vidljiva i putem aplikacije e-Spis. Nadalje, nejasno je o kakvom se izvješću stranci po presudi radi, odnosno što tužitelj potražuje, o tome nema traga u spisu, stoga je i za tu radnju njegov zahtjev odbijen kao neosnovan. Stoga je valjalo odlučiti kao pod točkom III. izreke rješenja.

34. Tužitelj nadalje potražuje putni trošak za putovanje na ročište 18. lipnja 2024. na relaciji Osijek – Našice – Osijek i to za 108 km u iznosu od 52,16 eura.

34.1. Prema Tbr. 50. točka 1. Tarife, odvjetnik ima pravo na nadoknadu troškova prijevoza u visini cijene karte I. razreda ekspresnog vlaka ili broda, avionsku kartu za poslovni razred i za spavaća kola u vlaku, odnosno kabinu na brodu, ukoliko putovanje mora obaviti noću. Prema Tbr. 50. točka 3. Tarife, za upotrebu vlastitog automobila odvjetniku pripada nadoknada u visini 30% cijene bezolovnog benzina od 100 oktana za svaki prevaljeni kilometar te trošak cestarine.

34.2. Na dan donošenja ovog rješenja, uvidom na službenim stranicama trgovačkog društva INA d.d., medijalna cijena bezolovnog benzina od 100 oktana iznosi 1,98 eura, od čega 30% iznosi 0,60 eura. Dakle, tužitelju za predmetno ročište, odnosno za prijeđenih 108 km, pripada naknada u iznosu od 64,8 eura. Međutim, obzirom da je tražio 52,16 eura, toliko mu je i priznato, na koji iznos se ne obračunava porez na dodanu vrijednost, jer je porez već naplaćen u cijeni benzina.

34.3. Osnovan je zahtjev tužitelja za izbivanjem iz pisarnice za vrijeme održavanja ročišta 18. lipnja 2024. prema Tbr. 39. Tarife i to u iznosu od 50,00 eura za dva sata izbivanja iz pisarnice.

34.4. Nadalje, djelomično je osnovan i zahtjev tužitelja za naknadom putnog troška za ročište održano 11. lipnja 2026., odnos za prijeđenih 74 km (Osijek – Đakovo – Osijek), te mu imajući na umu točku 34.2. obrazloženja, pripada naknada u iznosu od 44,4 eura, a ne 52,16 eura koliko je tražio.

34.5. Osnovan je zahtjev tužitelja za izbivanjem iz pisarnice za vrijeme održavanja ročišta 11. lipnja 2026. prema Tbr. 39. Tarife i to u iznosu od 50,00 eura za dva sata izbivanja iz pisarnice.

34.6. Osnovan je i zahtjev tužitelja za naknadom predujmljenog troška vještačenja u iznosu od 270,00 eura.

35. Dakle, tužitelju je sveukupno priznat trošak u iznosu od 1.841,56 eura, a na njegov zahtjev dosuđena je i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona i članka 29. stavak 2. ZOO-a, te su iste dosuđene tužitelju od dana presuđenja pa do isplate.

36. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci.

Đakovo, 10. srpnja 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

Dostaviti:

1. Tužitelju – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-3088a-99fb8**

Kontrolni broj: **0d2e5-5c80f-e19c0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.